

REMO GIELKENS 'Niets is zo vergankelijk als de normen en waarden in het voetbal'



De bij EHC uit de gratie gevallen Remo Gielkens, sprong alsnog op de trein naar de hoofdklasse; hij speelt dit jaar voor Groene Ster. foto Bas Quaevlieg

De jacht op eerherstel

door **Ton Reijnaerts**

Hij oogt scherp, strak. Hij behandelt de bal liefkozend als een vriend. Hij lacht met zijn nieuwe teamgenoten. Groene Ster is erin geslaagd een échte liefhebber en winnaar aan zich te binden. Remo Gielkens: spelbepaler en goalgetter ineen. In de laatste drie seizoenen in de hoofdklasse goed voor negentien, zeventien en zestien treffers (in zeventien duels) en gemiddeld acht assists. Kortom: een grote speler. De rasvoetballer fungeerde jarenlang als boegbeeld en mentor van EHC. Binnen én buiten de lijnen. Tot eind vorig seizoen. Toen werd de Hoensbroekse held plotsklaps een verschoppeling. Gielkens ging onder in het sentiment van de anticlimax, want zo mag je de Hoensbroekse degradatie immers wel betitelen. Gielkens geeft zijn lezing van het horrorseizoen. „Ole Tobiasen (halverwege vorig seizoen ontslagen, red) had prima oefenstof en hanteerde een offensieve speelstijl. Dat vereist echter ook een bepaalde zelfdiscipline, alsook tactische en technische vaardigheden. Bij de amateurs bleek dat te hoog gegrepen. Daarbij hadden we gemiddeld acht geblesseerden en boterde het niet in de selectie. We zijn gestart met 22 spelers, maar uiteindelijk bleven er maar vijftien over.” De beslissing om van trainer-coach te wisselen noemt Gielkens „niet onlogisch gezien de resultaten”, maar het moment - in februari - noemt hij „ridicuul”. „Dan had je in de winterstop of eerder de knoop moeten doorhakken. Ik ben er achteraf ook van overtuigd dat we met Tobiasen uiteindelijk niet waren gedegradeerd. Een vinnige vingerwijzing naar interim-trainer Rob Delahaije. Die dirigeerde de

Remo Gielkens was elf jaar lang de smaakmaker van EHC. Komend seizoen voetbalt hij voor Groene Ster, de enige overgebleven Limburgse hoofdklasser. Een prikkelend interview over de spraakmakende breuk met de club uit Hoensbroek. En natuurlijk over Groene Ster, zijn nieuwe uitdaging.

klasbak naar de reservebank. Hij countert scherp: „Als ik onvoldoende presteer heeft de trainer alle recht om me op de bank te zetten. Maar ik mag dan toch verwachten dat hij in een eerder stadium aangeeft dat hij niet tevreden is over mijn functioneren. Dat is een kwestie van vertrouwen en respect. Daar mag ik als langjarige aanvoerder toch op rekenen? Logische communicatie ook. Ik geef op mijn werk (Gielkens geeft bij hypotheekverstrekker Obvion leiding aan 34 medewerkers, red) ook niet iemand een slechte beoordeling, zonder een aantal functioneringsgesprekken te hebben gevoerd.” Zonder vooraankondiging op de

bank dus. „Delahaije zei een statement te willen maken. Tegen De Vlak ontplofte de zaak. Na zeventig minuten stond het nog steeds 0-0 en EHC moest die wedstrijd per se winnen in de degradatiestrijd. Dan breng je toch je topscoorder in? Maar zonder me een blik waardig te gunnen bracht Delahaije twee spelers in die eerder al een volledige wedstrijd in het tweede hadden gespeeld. Toen knapte er iets. Ik had achteraf gezien niet moeten weglopen. Daar heb ik overigens mijn excuses voor aangeboden. Maar gevoelsmatig werd een grens overschreden.” In de week na zijn vertrek stonden zeven medespelers bij Gielkens op

de stoep. „Ze zeiden een statement te willen maken. ‘Dit verdien je niet’, zeiden ze. ‘Je bent altijd een voorbeeld geweest, op het veld én erbuiten.’ Ze wilden dat ik de volgende wedstrijd weer meevoetbalde. En als ik vond dat daarvoor de trainer eruit moest, zouden ze me daarin steunen. Ik heb aangegeven dat ik een gesprek zou aangaan. In het onderhoud met Delahaije heb ik gezegd dat ik meteen mijn voetbaltas wilde halen, als ik de zondagerna in de basis kon starten. Delahaije gaf aan dat hij die toezegging niet kon geven. ‘Ik kan nu niet toezeggen dat je speelt’, zei hij. Voor mij was dat het breekpunt.” Met een grimas: Van de loyaliteit en het statement dat mijn medespelers wilden maken was kort daarna ook weinig meer over. Weet je, niets is zo vergankelijk als de normen en waarden in het voetbal. Maar toch: als Ronnie Starman was overkomen wat mij is overkomen, had ik mijn voetbaltas ingeleverd.” In de maanden erna mistte hij het voetbal, zijn grote passie toch, niet echt. „Ik heb een uitdagende baan, had eindelijk ook een beetje meer tijd voor mijn gezin. Daarbij heb ik me met ziel en zaligheid op cross-training gestort en ook een nieuwe sportuitdaging ontdekt: personal trainer. Ik wil de komende tijd met vrienden werkzaam in andere vakgebieden een sportbedrijfje oprichten. Fysiek, mentaal maar ook in bredere zin ontbreekt er op dit moment iets tussen de top van de amateurs en profs. Die lacune willen we dichten. Maar eerst wil ik me komend seizoen bewijzen bij en met Groene Ster. Mijn voetballoopbaan zit er nog niet op. Met medespelers als Maikel van Kesteren en Roel Schirra wil ik de Limburgse eer in de hoofdklasse hoog houden.”